

CESTY.

Odpradáva mali ľudia rôzne cesty. Cesty ktoré viedli v krajine – vyšľapané chodníčky, kamenné dláždené cesty, až po dnešné asfaltové cesty. Slúžili na stretávanie sa, obchodovanie, presúvanie vojakov.

No jestvujú aj iné ľudské cesty. Sú to cesty myslenia, správania sa. Cesty, ktorými sa ubera ľudské srdce. Tie takisto poznáme z histórie. Učíme sa o tom v škole. Sú to dejiny vojen, alebo pokoja. Na takých cestách išlo o život ľudí a krajín.

Mohli to byť smrtiace cesty – vojny. Vznikajú vtedy, ak sa ľudia prestanú mať radi. To poznáme už od prvých dvoch bratov – Kaina a Ábela. Zvada, roztržka, neporozumenie, neúcta, nepochopenie sa navzájom môže nakoniec viesť k zabíjaniu. Je to strašné. Ale to nie je správna a dobrá cesta pre ľudí. Tečie pri tom krv a trpia aj nevinní. Žiaľ, krvavé, červené cesty správania sa máme aj v dnešnej dobe. Ľudia sú nepoučiteľní.

Cesty rozmýšľania môžu byť aj nekrvavé. Na prvý pohľad sa navzájom neničia, netečie krv. Ale zároveň sa ľudia ženú bezhlavo za svojim “šťastím”. Najkratšou a najľahšou cestou. Tá sa na začiatku zdá ako správna. No široká, pohodlná cesta bez námahy nie vždy je tá správna. Môže sa nakoniec ukázať ako slepá ulička. Alebo cesta na ktorej zhasne svetlo a človek začne blúdiť. Priama, ale tmavá čiara – cesta, človeka bez kompasu a baterky neprivedie do cieľa. Cesty vyzerajú ako siete. Možno rybárske, v ktorých uviazne človek.

Existuje ale aj cesta Svetla, Tá preniká cez hustú sieť, Nie je vždy rovná. Možno je kľukatá a stojí námahu. Ale je žiarivá, svieti, ukazuje smer a vedie bezpečne do cieľa. Ak ľudia nájdu Svetlo, to ich ochráni a pomôže im. Stačí otvoriť oči.

Toto sú cesty ľudí.

Matúš Bañas
Dorota Bielená
Zuzana Fritzová
Timotej Harčár
Barbora Šofranková
Petra Tomaščinová

Cirkevná základná umelecká škola sv. Mikuláša, Prešov